

Sygn. akt VI ACa 78/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Agata Zając

Sędziowie: SA Aldona Wapińska (spr.)

SO (del.) Mariusz Łodko

Protokolant: Lidia Ronkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

spraw:

I. z powództwa (...) S.A. w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki z udziałem zainteresowanych (...) Sp. z o.o. w W. i R. K.

II. z powództwa (...) Sp. z o.o. w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki z udziałem zainteresowanych (...) S.A. w W. i R. K.

o wstrzymanie dostaw energii

na skutek apelacji obu powodów

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 28 czerwca 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 178/10

I. oddala obie apelacje;

II. zasądza od (...) S.A. w W. oraz (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

VI ACa 78/14

UZASADNIENIE

W dniu 19 maja 2010 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, wydał decyzję o numerze (...), w której po rozpatrzeniu wniosku G. K. opiekuna prawnego, działającego w imieniu R. K., z dnia 5 listopada 2009 r., w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego nieuzasadnionego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W., przy ul. (...), przez (...) S.A. – na podstawie art. 8 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn.

zm.) – postanowił stwierdzić, że wstrzymanie w dniu 15 października 2009 r. dostarczania energii elektrycznej do nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) przez (...) S.A. było nieuzasadnione.

Od powyższej decyzji w sprawie o sygn. akt. XVII AmE 178/10 odwołanie wniosła (...) S.A. w W., zaskarżając ją w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne poprzez błędne zastosowanie i orzeczenie, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu Zainteresowanego było nieuzasadnione, pomimo spełnienia przez powoda przesłanek z tego przepisu do wstrzymania dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego;

2) naruszenie art. 77 § 1 w zw. z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności nie zbadanie okresu ważności legalizacji licznika wmontowanego w lokalu zainteresowanego oraz błędne przyjęcie, że (...) S.A. nie dołożyła należytej staranności w zmierzeniu sprzedawanej energii elektrycznej oraz rozliczeniach z zainteresowanym, gdyż pozwany nie wykazał, aby dokonane przez powoda wyliczenie należności za zużytą energię było nieprawidłowe;

3) naruszenie przepisów dotyczących legalizacji liczników pomiaru zużycia energii elektrycznej poprzez przyjęcie przez pozwanego, że zainstalowany w lokalu zainteresowanego licznik utracił legalizację w roku 1999 r., w szczególności § 40 powoływanego w przedmiotowej decyzji Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie ponownej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 5 poz. 29), zgodnie z którym dowody legalizacji pierwotnej, legalizacji jednostkowej i legalizacji ponownej wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia są ważne do czasu upływu ich okresów ważności określonych w przepisach dotychczasowych;

4) przyjęcie, że rozliczenia dokonywane przez (...) S.A. w przedmiotowej sprawie były dokonywane z naruszeniem obecnie obowiązujących przepisów prawa, nie wyjaśniając naruszenia jakich przepisów dopuścił się Powód (...) S.A. i nie biorąc pod uwagę faktu, iż do zainstalowanego w lokalu zainteresowanego licznika będą miały zastosowanie nie przepisy obecnie obowiązujące lecz przepisy przejściowe.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty (...) S.A. wniosła o zmianę decyzji Prezesa URE w całości i stwierdzenie iż wstrzymanie dostawy energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego R. K. nie było nieuzasadnione, ewentualnie o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia - w obu przypadkach o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że licznik utracił swoją legalizację najwcześniej w 2005 r. i ważny był co najmniej przez 20 lat tj. od roku 1984 do co najmniej 2004 r. Ponadto podniosła, że licznik nie mógł utracić cech legalizacyjnych na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 5, poz.29) ponieważ licznik ten został zalegalizowany przed wejściem w życie ustawy z 2001 r. prawo o miarach. Ponadto w lokalu tego zainteresowanego w okresie od 2005 r. do 2008 r. nikt nie przebywał, i wymiana tego licznika nie była możliwa. W ocenie powódki utrata legalizacji zainstalowanego w lokalu zainteresowanego ad 2 licznika nie miała wpływu na dokonany pomiar zużycia energii.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie w całości. Pozwany wskazał, że fakt rozliczania się powoda z zainteresowanym 2 za dostarczaną mu energią elektryczną na podstawie wskazań licznika, który nie został poddany w odpowiednim terminie legalizacji oceniono jako istotny w sprawie i potwierdzający, że wstrzymanie dostaw było nieuzasadnione. Pozwany podniósł, że odbiorca (zainteresowany 2) nie zwlekał z zapłatą za pobraną energią elektryczną, czego wymaga art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, wręcz przeciwnie w ocenie pozwanego z akt sprawy prowadzonej przed Prezesem URE wynika, że zainteresowany 2 na bieżąco, bez zaległości rozliczał się z dostarczaną energią elektryczną. Ewentualne zaległości, których pokrycia oczekuje przedsiębiorstwo energetyczne od Zainteresowanego 2 dotyczą innego (poprzedniego) odbiorcy, co w świetle art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne nie ma żadnego znaczenia niezależnie od tego, czy poprzednim odbiorcą był ktoś z rodziny.

Odwołanie od powyższej decyzji, w sprawie o sygn. akt. XVII AmE 179/10, wniosła również (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., zaskarżając ją w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 6 ust. 3a ustawy prawo energetyczne poprzez błędne zastosowanie i orzeczenie, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego było nieuzasadnione, pomimo spełnienia przez powoda przesłanek z tego przepisu do wstrzymania dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego;

2) naruszenie art. 77 § 1 w zw. z art. 7 kodeksu postępowania administracyjnego, poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności nie zbadanie okresu ważności legalizacji licznika zamontowanego w lokalu zainteresowanego oraz błędne przyjęcie, że (...) SA nie dołożyła należytej staranności w zmierzeniu sprzedawanej energii elektrycznej oraz rozliczeniach z zainteresowanym, gdyż pozwany nie wykazał, aby dokonane przez powoda wyliczenie należności za zużytą energię było nieprawidłowe.

3) naruszenie przepisów dotyczących legalizacji liczników pomiaru - użycia energii elektrycznej poprzez przyjęcie przez pozwanego, że zainstalowany w lokalu zainteresowanego licznik utracił legalizację w roku 1999 r., w szczególności § 40 powoływanego w przedmiotowej decyzji Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie ponownej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 5 poz. 29), zgodnie z którym dowody legalizacji pierwotnej, legalizacji jednostkowej i legalizacji ponownej wyda: a przed dniem wejścia w życie rozporządzenia są ważne do czasu upływu ich okresów ważności określonych w przepisach dotychczasowych.

4) przyjęcie, że rozliczenia dokonywane przez (...) S.A. w przedmiotowej sprawie były dokonywane z naruszeniem obecnie obowiązujących przepisów prawa, nie wyjaśniając naruszenia jakich przepisów dopuścił się powód (...) S.A. i nie biorąc pod uwagę faktu, iż do zainstalowanego w lokalu zainteresowanego licznika będą miały zastosowanie nie przepisy obecnie obowiązujące, lecz przepisy przejściowe.

(...) Spółka z o.o. wniosła o zmianę decyzji Prezesa URE w całości i stwierdzenie iż wstrzymanie dostawy energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego 2 nie było nieuzasadnione, ewentualnie o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenie - w obu przypadkach o zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka podniosła, że licznik utracił swoją legalizację najwcześniej w 2005 r. i ważny był co najmniej przez 20 lat tj. od roku 1984 do co najmniej 2004 r. Ponadto podniosła, że licznik nie mógł utracić cech legalizacyjnych na podstawie rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. z 2008 r. Nr 5, poz.29), ponieważ został on zalegalizowany przed wejściem w życie ustawy z 2001 r. prawo o miarach. Ponadto w lokalu zainteresowanego 2 w okresie od 2005 r. do 2008 r. nikt nie przebywał w lokalu i wymiana tego licznika nie była możliwa. W ocenie powódki utrata legalizacji zainstalowanego w lokalu zainteresowanego 2 licznika nie miała wpływu na dokonany pomiar zużycia energii.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie w całości. Pozwany wskazał, że fakt rozliczania się powoda z zainteresowanym 2 za dostarczaną mu energię elektryczną, na podstawie wskazań licznika, który nie został poddany w odpowiednim terminie legalizacji, został oceniony jako istotny w sprawie i potwierdzający okoliczność, że wstrzymanie dostaw było nieuzasadnione. Pozwany podniósł, że odbiorca (zainteresowany 2) nie zwlekał z zapłatą za pobraną energię elektryczną, czego wymaga art. 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne, wręcz przeciwnie, w ocenie pozwanego z akt sprawy prowadzonej przed Prezesem URE wynika, że zainteresowany 2 na bieżąco, bez zaległości rozliczał się z dostarczaną energią elektryczną. Ewentualne zaległości, których pokrycia oczekuje przedsiębiorstwo energetyczne od zainteresowanego 2, jak podnosi pozwany - dotyczą innego poprzedniego odbiorcy, co w świetle art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne nie ma żadnego znaczenia niezależnie od tego, czy poprzednim odbiorcą był ktoś z rodziny.

Sprawy zarejestrowane w repertorium pod numerem: AmE XVII 178/10 i AmE XVII 179/10 na podstawie art. 219 k.p.c. Sąd Okręgowy połączył w celu łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia, uznając, iż z punktu widzenia ekonomii

procesowej było to celowe z uwagi na tożsamość stron w każdej z rozpatrywanych spraw oraz, że sprawy dotyczyły odwołań od tej samej decyzji.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy w Warszawie-Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I w sprawie z powództwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, z udziałem zainteresowanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz R. K., na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...), o wstrzymanie dostaw energii

1. oddalił odwołanie

2. zasądził od (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu

II w sprawie z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki, z udziałem zainteresowanego (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. oraz R. K., na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki nr (...) o wstrzymanie dostaw energii

1. oddalił odwołanie;

2. zasądził od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Powódka (...) spółka akcyjna w W. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży i dystrybucji energii elektrycznej.

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., jako jej spółka córka, prowadzi działalność gospodarczą w zakresie dystrybucji energii elektrycznej.

G. K. jest opiekunem prawnym ubezwłasnowolnionego całkowicie R. K., zamieszkującego w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) w W., po zmarłej matce A. K. w dniu 27 lipca 2007 r.

Energia elektryczna była dostarczana do tego lokalu od 20 grudnia 1993 r. bezumownie. Odczyty z licznika poboru energii elektrycznej do tego lokalu odbywały się regularnie od 1 czerwca 2008 r. Natomiast w okresie poprzedzającym, tj. od 1994 r. do czerwca 2007 r. rozliczenie za zużycie energii elektrycznej odbywało się szacunkowo, a wystawione faktury obejmowały opłatę przesyłową stałą i abonamentową.

Powódka (...) S.A. w dniu 13 sierpnia 2009 r. wezwała A. K. do zapłaty kwoty 5.335,34 zł jako zaległości z poprzednich okresów rozliczeniowych, tj. od 1994 r. do czerwca 2008 r. .

W dniu 15 października 2009 r. powódka (...) wstrzymała dostawę energii elektrycznej do nieruchomości położonej przy ul. (...) w W..

Postanowieniem z dnia 19 listopada 2009 r. Prezes URE nakazał (...) S.A. podjęcie i kontynuowanie dostaw energii elektrycznej do lokalu nr (...) zamieszkiwanego przez R. K., usytuowanego przy ul. (...) w W., na dotychczasowych warunkach do czasu rozstrzygnięcia sporu.

W dniu 22 października 2009 r. powódka (...) S.A. zawarła z R. K. umowę sprzedaży energii elektrycznej .

Powódka (...) sp. z o.o. w dniu 01 lutego 2010 r. wymieniła licznik o numerze (...), którego cecha legalizacyjna pochodziła z 1984 r., na licznik o numerze (...).

Pismem z dnia 20 kwietnia 2010 r. powódka (...) S.A. wskazała że w okresie od 6 maja 2008 r. do 10 października 2009 r. były uiszczane systematycznie wpłaty za bieżącą dostawę energii.

Prezes URE pismem z dnia 26 kwietnia 2010 r. poinformował strony o przysługującym im, na podstawie art. 10 k.p.a., prawie do zapoznania się z materiałem zgromadzonym w sprawie, a także do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań w terminie czternastu dni od dnia otrzymania pisma – z którego prawa strony nie skorzystały.

Powyższy stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy oraz w aktach przesłanych przez organ regulacyjny. Rzetelność dokumentacji i istnienie wskazanych okoliczności nie było kwestionowane przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oba odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd ten wskazał, iż stosownie do treści 6 ust. 3a ustawy - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 624 ze zm.) przedsiębiorstwa energetyczne, o których mowa w ust. 1 tego przepisu mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. W ocenie tego Sądu żadna z przesłanek wymienionych w cytowanym przepisie nie została spełniona. Powódka wstrzymała dostawę energii elektrycznej na podstawie - nie rozliczonego wcześniejszego, w jej ocenie, poboru energii elektrycznej - natomiast nie wykazała w toku niniejszego postępowania, że takie zaległości w chwili wstrzymania dostawy energii istniały zgodnie z art. 6 k.c.

Abstrahując od okoliczności co do zasadności i wysokości obciążenia zainteresowanego kwotą płatności za okres sprzed zawarcia umowy o dostawę energii przez zainteresowanego, Sąd pierwszej instancji uznał, iż istotnymi argumentami za oddaleniem odwołań w niniejszej sprawie są dwie okoliczności.

Pierwszą okolicznością jest stosowanie przez powódkę w rozliczeniach z zainteresowanym R. K. niezalegalizowanego układu pomiarowego. Do licznika pomiarowego z 1984 r. mają zastosowanie przepisy wynikające z załącznika nr 1 pkt 78 c zarządzenia Prezesa (...) Komitetu (...) z dnia 6 listopada 1972 r. w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych narzędzi do legalizacji (M.P. Nr 53, poz. 284 ze zm.), zgodnie z którymi licznik ten powinien uzyskać ponowną legalizację przed upływem 20 lat od jego poprzedniej legalizacji. Tym samym słuszny jest wniosek pozwanego, że w okresie zanim układ pomiarowy został wymieniony w 2010 r. (ponowna legalizacja) powódka stosowała w obrocie gospodarczym układ pomiarowy po upływie ważności cech legalizacyjnych dla celów rozliczeń z zainteresowanym R. K.. Zdaniem Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie mamy więc do czynienia ze stosowaniem przez Powódkę niezalegalizowanego urządzenia pomiarowego, przez okres wynoszący ponad 20 lat. Od dnia 1 stycznia 2003 r. obowiązuje ustawa z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz.U. z 2001 r. Nr 63, poz. 636 ze zm.) i stosownie do treści art. 29 do czasu wejścia przepisów wykonawczych, prawna kontrola metrologiczna odbywa się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Drugą okolicznością jest, że zainteresowany R. K. dokonywał płatności z tytułu zużycia energii elektrycznej w okresie od maja 2008 r. do 15 października 2009 r. w oparciu o odczyty układu pomiarowego bez legalizacji. Sąd Okręgowy podkreślił, iż powódka jako strona umowy sprzedaży energii elektrycznej zobowiązana jest w myśl art. 547 § 1 w zw. z art. 555 k.c. do prawidłowego zmierzenia sprzedawanej energii i dołożenia należytej staranności w tym zakresie, wymaganej w szczególności od podmiotu profesjonalnie występującego w danych stosunkach gospodarczych. Za niczym nie uzasadnione Sąd pierwszej instancji uznał argumenty co do kwestionowania pomiaru i żądaniu zapłaty w wysokości wyższej niż wskazuje sam pomiar z licznika. Skoro układ pomiarowy utracił cechy legalizacji, tym samym nie można powiedzieć, czy jego wskazania są, czy nie są prawidłowe a następnie tego, czy faktury opiewały na słuszną ich wysokość.

Dodatkową okolicznością przemawiającą za tym, że wstrzymanie dostawy energii do lokalu było niesłuszne jest – w ocenie Sądu Okręgowego – okoliczność, którą sama powódka wykazała w postępowaniu administracyjnym przed pozwanym, tj., że płatności za dostarczanie energii jako kontynuacja konta płatności po zmarłej matce zainteresowanego R. K. były na tym koncie odnotowywane na bieżąco. Ewentualne zaległości, których pokrycia oczekuje powódka, dotyczą poprzedniego odbiorcy, co w świetle art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne jest prawnie obojętne w stosunku do zainteresowanego, ponieważ nie jest to jego zaległość.

Powyższe ustalenia zdaniem Sądu pierwszej instancji stanowiły wystarczającą podstawę do oddalenia obu złożonych odwołań w oparciu o art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne oraz art. 479⁵³ § 1 k.p.c. O kosztach procesu Sąd ten rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosownie do wyniku. Na kwotę zasądzoną w pkt I i II wyroku składa się kwota 360 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wynikająca z § 14 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz.1349 ze zm.).

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego w całości zaskarżyły praktycznie jednobrzmiącymi apelacjami obie powódki (...) S.A. z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.) - poprzez błędną jego wykładnię, polegającą na przyjęciu, że wątpliwości pozwanego co do prawidłowości rozliczeń za energię elektryczną z zainteresowanym 2 powodują, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego 2 było nieuzasadnione, pomimo spełnienia przez powoda przesłanek z tego przepisu warunkujących dopuszczalność zgodnego z prawem wstrzymania dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego 2;

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego skutkujące wyprowadzeniem z materiału dowodowego wniosków z niego niewynikających - poprzez przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu Zainteresowanego 2 było nieuzasadnione.

Wskazując na powyższe obie powódki wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uchylenie decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki sygn. akt (...) i stwierdzenie, że wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do lokalu zainteresowanego 2 nie było nieuzasadnione, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz zasądzenie kosztów procesu za obie instancje od pozwanego na rzecz powódek wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie obu apelacji i zasądzenie na jego rzecz od obu pozwanych kosztów postępowania w drugiej instancji według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje nie zasługiwały na uwzględnienie, albowiem zarówno ocena materiału dowodowego, jak i dokonane na jej podstawie ustalenia faktyczne oraz ich ocena prawna poczynione przez Sąd Okręgowy są prawidłowe. Sąd Apelacyjny w pełni je podziela i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do podniesionego w obu apelacjach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zauważyć należy, iż zgodnie z tym przepisem sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem – jak podkreśla się w orzecznictwie – z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966 r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5–6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999

r., I PKN 632/98, OSNAPiUS 2000, nr 10, poz. 382; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 11 lipca 2002 r., IV CKN 1218/00, LEX nr 80266; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 18 lipca 2002 r., IV CKN 1256/00, LEX nr 80267).

W literaturze przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Innymi słowy – moc dowodowa to przekonanie sądu, jakie uzyskał po przeprowadzeniu dowodu o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu, którego dowód dotyczył (zob. wyrok SA w Gdańsku z dnia 5 maja 2009 r., I ACa 111/09, Przegląd Orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 2009, nr 1, poz. 58, wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 grudnia 2005 r., I ACa 540/05, Lex nr 186125). Taka ocena obejmuje wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały, bądź nie zaistniały.

Wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę (por. Jakubecki Andrzej (red.), Bodio Joanna, Demendecki Tomasz, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz P.: Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego, LEX/el., 2012, nr 135627). Ocena wiarygodności dowodu odnosi się zatem do źródła informacji (środka dowodowego). Dokonując oceny sąd określa, czy środek dowodowy z uwagi na jego cechy indywidualne i okoliczności obiektywne zasługuje na wiarę. Podstawą selekcji dowodów jest zatem ich wiarygodność. Natomiast kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenie życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji. W orzecznictwie podkreślono, że "Ramy swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1) wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego" (zob. wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, Lex nr 41437, wyrok SA w Szczecinie z dnia 17 września 2008 r., I ACa 1195/06, Lex nr 516569; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 15 lutego 2000 r., III CKN 1049/99, LEX nr 51627; uzasadnienie wyroku SN z dnia 16 maja 2000 r., IV CKN 1097/00, LEX nr 52624; uzasadnienie wyroku SN z dnia 29 września 2000 r., V CKN 94/00, LEX nr 52589; uzasadnienie wyroku SN z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00, LEX nr 52544; uzasadnienie wyroku SN z dnia 14 marca 2002 r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; uzasadnienie postanowienia SN z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1050/00, LEX nr 55499; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906; uzasadnienie wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., IV CKN 1316/00, LEX nr 80273; J. Klich-Rump, Podstawa faktyczna rozstrzygnięcia sądowego w procesie cywilnym, Warszawa 1977, s. 135).

Dopuszczenie się obrazy art. 233 § 1 k.p.c. przez sąd może polegać albo na przekroczeniu granic swobody oceny wyznaczonej logiką, doświadczeniem, zasadami nauki albo też na niedokonaniu przez sąd wszechstronnego rozważenia materiału sprawy. W tym drugim przypadku wyciągnięte przez sąd wnioski mogą być logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym, jednakże sąd czyni je w oparciu o część materiału dowodowego, a pozostałą część tego materiału, która pozwoliłaby na wyciągnięcie innych wniosków, pomija. Swobodna ocena dowodów rozumiana jak wyżej jest prawem sądu orzekającego – stąd kontrola prawidłowości tej oceny dokonywana przez sąd odwoławczy musi być z reguły ostrożna, pamiętać bowiem należy o tym, iż sąd odwoławczy w tym zakresie dokonuje prawidłowości oceny dowodów, których sam nie przeprowadził (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2012-10-03, I ACa 435/12, LEX nr 1223148).

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga zatem wykazania, że sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 2012-10-12, I ACa 209/12, LEX nr 1223145). Jeżeli bowiem z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 2012-09-19, I ACa 568/12, LEX nr 1223461). Nie wystarcza zatem stwierdzenie o

wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołując się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając.

W sprawie niniejszej w uzasadnieniu tego zarzutu powodowie w apelacjach stwierdzili, iż w ich ocenie zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na ustalenie, iż wstrzymanie dostaw energii elektrycznej do Zainteresowanego 2 w dniu 15 października 2009 r. nie było nieuzasadnione i zostało dokonane zgodnie z art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. W dniu 13 sierpnia 2009 r. wysłano wezwanie do zapłaty spełniające wymagania wskazane w art. 6 ust. 3a Prawa energetycznego. Zdaniem powodów bez znaczenia w niniejszej sprawie jest fakt, iż należności pomiędzy stronami są sporne, spór ten powinien zostać rozstrzygnięty przez sąd cywilny. Z powyższego wynika zatem, iż obaj apelujący nie spełnili żadnych z wcześniej wskazanych wymagań pozwalających na uznanie skutecznego postawienia zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. Tym samym – wobec nie wskazania na czym polegała wadliwość przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów – zarzuty te nie poddawały się kontroli instancyjnej Sądu Apelacyjnego.

Przechodząc do omówienia podniesionego w obu apelacjach zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 6 ust. 3a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2012 r., poz. 1059, z późn. zm.), poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że przesłanki określone w tym przepisie nie zostały spełnione – należy uznać, iż zarzut ten jest chybiony.

W ocenie Sądu Apelacyjnego trafnie Sąd pierwszej instancji trafnie uznał, iż nie zostały spełnione przesłanki do wstrzymania dostarczania odbiorcy energii elektrycznej z dwóch przyczyn – braku legalizacji licznika i braku tożsamości odbiorcy, który nie spełniał w terminie świadczeń wynikających z umowy. Tym samym Sąd Okręgowy potwierdził prawidłowość argumentacji zawartej w zaskarżonej decyzji Prezesa URE i słuszność jej sentencji – choć częściowo oparł swoje stanowisko na innych przepisach.

Wskazać należy, iż stosownie do treści 6 ust. 3a prawa energetycznego (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) przedsiębiorstwa energetyczne, o których mowa w ust. 1 tego przepisu mogą wstrzymać dostarczanie paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w przypadku, gdy odbiorca zwleka z zapłatą za pobrane paliwo gazowe, energię elektryczną lub ciepło albo świadczone usługi co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności, pomimo uprzedniego powiadomienia na piśmie o zamiarze wypowiedzenia umowy i wyznaczenia dodatkowego, dwutygodniowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących należności. W sprawie niniejszej powód wstrzymał dostawę energii elektrycznej na podstawie nie rozliczonego, w jej ocenie, wcześniejszego poboru energii elektrycznej - natomiast nie wykazał zgodnie z art. 6 k.c. ani w toku postępowania administracyjnego, ani w toku postępowania sądowego, że takie zaległości w chwili wstrzymania dostawy energii istniały

Wbrew stanowisku powodów – fakt stosowania do pomiaru poboru energii licznika, który utracił znacznie wcześniej legalizację, jest istotne dla oceny, czy dokonywany pomiar poboru energii był prawidłowy, a zatem mógł stanowić podstawę do stwierdzenia, że odbiorca zalegał z płatnościami co najmniej miesiąc po upływie terminu płatności. W lokalu przy ul. (...) przed 2010 r. zainstalowany był licznik pomiarowy z 1984 r., do którego miały zastosowanie przepisy wynikające z załącznika nr 1 pkt 78 c zarządzenia Prezesa (...) Komitetu (...) z dnia 6 listopada 1972 r. w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych narzędzi do legalizacji (M.P. Nr 53, poz. 284 ze zm.), zgodnie z którymi licznik ten powinien uzyskać ponowną legalizację przed upływem 20 lat od jego poprzedniej legalizacji. Stosownie bowiem do art. 8 ust. pkt 4) obowiązującej od dnia 1 stycznia 2003 r. ustawy z dnia 11 maja 2001 r. - Prawo o miarach (Dz. U. z 2001 r. Nr 63, poz. 636 ze zm.) przyrządy pomiarowe, które mogą być stosowane przy pobieraniu opłat, podatków i innych należności budżetowych oraz ustalaniu opustów, kar umownych, wynagrodzeń i odszkodowań, a także przy pobieraniu i ustalaniu podobnych należności i świadczeń i są określone w przepisach wydanych na podstawie ust. 6, podlegają prawnej kontroli metrologicznej, która – zgodnie z art. 29 tej ustawy – odbywała się na podstawie przepisów dotychczasowych do czasu wejścia przepisów wykonawczych. Nowe rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 7 stycznia 2008 r. w sprawie prawnej kontroli metrologicznej przyrządów pomiarowych (Dz. U. Nr 5, poz. 29) weszło w życie z dniem 29 stycznia

2008 r. i jego § 40 stanowił, iż dowody legalizacji pierwotnej, legalizacji jednostkowej i legalizacji ponownej wydane przed dniem wejścia w życie rozporządzenia są ważne do czasu upływu ich okresów ważności określonych w przepisach dotychczasowych. Ponadto do 2007 r. wszedł w życie przepis art. 8a ust. 1 ustawy o miarach, stanowiący, iż przyrządy pomiarowe podlegające prawnej kontroli metrologicznej mogą być wprowadzane do obrotu i użytkowania oraz **użytkowane** tylko wówczas, jeżeli posiadają odpowiednio ważną decyzję zatwierdzenia typu lub ważną legalizację.

Skoro więc – jak wynika z powyższego – od 2004 r. zainstalowany w przedmiotowym lokalu licznik nie miał ważnej legalizacji, to tym samym w okresie zanim układ pomiarowy został wymieniony w 2010 r. (ponowna legalizacja) powód nie mógł stosować tego układu pomiarowego dla celów rozliczeń z odbiorcą energii po upływie ważności cech legalizacyjnych licznika. Nie może więc skutecznie twierdzić, iż dokonane od 2004 r. pomiary poboru energii były prawidłowe i mogły stanowić podstawę do pobierania opłat, a tym samym do stwierdzenia zaistnienia przesłanki uzasadnionego wstrzymania dostarczania energii elektrycznej. Trafnie więc podniósł Sąd pierwszej instancji, że zainteresowany R. K. dokonywał płatności z tytułu zużycia energii elektrycznej w okresie od maja 2008 r. do 15 października 2009 r. w oparciu o odczyty układu pomiarowego bez legalizacji. Powódka jako strona umowy sprzedaży energii elektrycznej zobowiązana jest w myśl art. 547 § 1 w zw. z art. 555 k.c. do prawidłowego zmierzenia sprzedawanej energii i dołożenia należytej staranności w tym zakresie, wymaganej w szczególności od podmiotu profesjonalnie występującego w danych stosunkach gospodarczych i niczym nie uzasadnione są argumenty co do kwestionowania pomiaru i żądaniu zapłaty w wysokości wyższej niż wskazuje sam pomiar z licznika. Skoro układ pomiarowy utracił cechy legalizacji, tym samym nie można powiedzieć, czy jego wskazania są czy nie są prawidłowe a następnie tego, czy faktury opiewały na słuszną ich wysokość.

Prawidłowo też Sąd Okręgowy za dodatkową okoliczność przemawiającą za uznaniem, że wstrzymanie dostawy energii do lokalu było nie słuszne, przyjął to, co sam powód wykazał w postępowaniu administracyjnym przed pozwanym – a mianowicie, że płatności za dostarczanie energii jako kontynuacja konta płatności po zmarłej matce zainteresowanego R. K. były na tym koncie odnotowywane na bieżąco. Ewentualne zaległości, których pokrycia oczekuje powód, dotyczą poprzedniego odbiorcy, co w świetle art. 6 ust. 3a ustawy Prawo energetyczne jest prawnie obojętne w stosunku do zainteresowanego – oczywiście w aspekcie prawidłowości wstrzymania dostarczania energii, bowiem kwestia ewentualnej odpowiedzialności spadkobiercy za długi spadkowe musi być rozpoznawana w innej płaszczyźnie prawnej. Z tej przyczyny zarzut, iż w przypadku istnienia ewentualnych wątpliwości dotyczących poprawności rozliczeń za energię elektryczną z Zainteresowanym 2 mogą być rozstrzygnięte na drodze postępowania cywilnego i stanowią zagadnienie wstępne w myśl art. 97 § 1 pkt. 4 k.p.a. wobec czego postępowanie w sprawie niniejszej powinno być zawieszona, jest nie tylko spóźniony, ale również niezasadny.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny – w pełni podzielając ustalenia faktyczne Sąd pierwszej instancji oraz dokonana przez ten Sąd ich ocenę prawną – na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku o kosztach procesu rozstrzygając stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.